

GULYÁS PÁL: NYÁRI CSÖND.

A CSILLAGOK ALATT.

Ketten néztük a csillagos űrt. Ott ült az ölemben.
Éreztem, remegő termete mint melegít.
Föltárult a világok szinpada s gyöngye sugárka
szórta le tékozlón halk kilométereit.
Mint remegő kicsi plánta pihent az ölemben... Aléltan
néztem a lángokat én, benne a gyermeki hit
ily kérdésre fakadt, mint egy szent ajka: «Mit esznek
jént a kis angyalkák? Látnak-e engemet itt?»
Ketten néztük az űrt... Közelünkben az almafa földre
hajtva sötét lombját, zárta be zöld szemeit.

A LÉLEK SÚLYA.

Nehéz a test, a lélek húzza!
Szeretnék lenni tiszta búza,
szeretnék lenni fehér havasok,
szeretnék lenni égő pipacsok...
Mily szép a felhős ég, ha kiderül
s mosolyog ránk lélektelenül!

Szeretnék lenni mák a határon
s bennem aludna az álom.
A Holdnak sincs súlya a felhők fölött,
mert a lélek belőle elköltözött.
Boldog a Nap is, ő sem beteg,
mert lélektelenül gyűjt lelkeket...
Csak nekünk kell hurcolni, míg megtör az éj,
a lelket, a lélek malomkövét!

HOLDRAGYOGÁS.

Óh telt ragyogás, holdragyogás!	és a víztömeg zizeg, zuhog a víz ereje: —
Fehér ragyogás, ezüstragyogás!	óh holdragyogás, telt ragyogás,
Ahogy hordóba öntöm a vizet	úgy zuhogsz te az égből lefele!

Szobámban égnek a tárgyak,
a tükörnek tüztava támad!
Gyermekem arca is ég,
ott fekszik az ágyon
s arcán a Hold tüze ég!
Kinyitom az ajtót
és mint a rugó

ugrik hátra a távol!
Minden mámoros a Hold sugarától!
Ott van a jó öreg almaja is,
be megváltozott:
minden levele táncol,
minden levele mégis földöntúli, nyugodt.

ALUDJÁL, ÁLMODJ!

Látod, az élet
elcsöndesedett!
Zörögnek az úton
fáradt szekerek,
már messze zörögnek,
mert száll a sötét...
Aludjál, álmodj,
ez a csönd a tiéd!

Fölggyújtani lámpád
mit érne? — Sovár
lelked behullna
mint esti bogár,
mely táncol a fényre
s nem tudja, miért...
Aludjál, álmodj,
ez a csönd a tiéd!

Földöntúli mámor
jorgatja a fát,
mert érzi a felhők
lágú jorgatagát.
S elveszti alakját,
elveszti színét...
Aludjál, álmodj,
ez a csönd a tiéd!

Megszűnik a szívben
gond, lárma, harag
s már te is a lengő
Hold sugara vagy!
Cip-cirip... a tücsök lent
pendíti az éjt...
Aludjál, álmodj,
ez a csönd a tiéd!

ITASS MEG, ÉJ!

Itasd meg, éj, a lelkemet:
belőled iszik fent a Hold is,
belőled isznak a füvek,
belőled iszik lent a holt is,

belőled isznak a hegyek,
a bányá mély folyódat issza...
Itasd meg, éj, a lelkemet,
hogy legyen újra régi, tiszta!

A HOLDRÓL.

Nézd csak a Holdat, nézzed:
nincs benne felleges élet
és mégis fent lebeg, fennen,
a millió csillagú mennyen!

Nincs benne szerelem s mégis, —
nézd csak a Holdat! — fénylik,
tejszínű távoli jénye
ráfut a ják telejére.

Óh hogyha a Hold tüze rámhull,
nem félek én a haláltól!
Megállok alatta s nézem
éltem viharát tükörében.